

Cartea lui Daniel – Numărul o sută cincii

Respingerea progresivă a Evangheliei: de la nașterea lui Hristos până la uciderea cu pietre a lui Ștefan

Jeff Pippenger

2024-02-29

În ultimul articol am arătat că inspirația a identificat faptul că iudeii și-au „pecetluit lepădarea” Evangheliei la cruce, iar apoi și-au confirmat din nou lepădarea la uciderea cu pietre a lui Ștefan. Cum poate fi aceasta? Desigur, lepădarea Evangheliei de către iudeii cârtitori din acea istorie s-a împlinit în mod progresiv. Ei fuseseră deja ocoliți la nașterea Sa. De la nașterea lui Hristos până la uciderea cu pietre a lui Ștefan se ilustrează o lepădare progresivă a Evangheliei.

„Oamenii nu știu aceasta, dar vestea umple cerul de bucurie. Cu un interes mai adânc și mai duios, ființele sfinte din lumea luminii sunt atrase spre pământ. Întreaga lume este mai luminoasă datorită prezenței Sale. Deasupra dealurilor Betleemului se adună o mulțime nenumărată de îngeri. Ei așteaptă semnalul pentru a vesti lumii buna veste. Dacă conducătorii din Israel ar fi fost credincioși încrederii ce le fusese dată, ar fi putut împărtăși bucuria de a vesti nașterea lui Isus. Dar acum sunt trecuți cu vederea.” Hristos, Lumina lumii, 47.

De la nașterea lui Isus până la moartea lui Ștefan este ilustrată lepădarea progresivă a Evangheliei de către Israelul din vechime. Recunoașterea faptului că respingerea lui Hristos de către iudei a fost progresivă face posibilă identificarea „pecetluirii respingerii lor” atât la cruce, unde perdeaua Templului s-a rupt, cât și la moartea lui Ștefan. Ruperea perdelei a fost un simbol că ei nu mai erau poporul legământului lui Dumnezeu, iar când Ștefan a fost ucis cu pietre, el L-a văzut pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu, ceea ce, în Daniel capitolul doisprezece, versetul unu, este un simbol al încheierii timpului de probă. Distrugerea Ierusalimului este, de asemenea, un simbol al încheierii timpului de probă.

“Pedepsele care aveau să vină asupra Ierusalimului puteau fi amânate doar pentru puțină vreme; iar, în timp ce ochiul lui Hristos se odihnea asupra cetății osândite, El a văzut nu doar distrugerea ei, ci și distrugerea unei lumi. El a văzut că, așa cum Ierusalimul a fost dat nimicirii, tot astfel lumea va fi dată pieirii sale. El a văzut răsplătirea care va veni asupra vrăjmașilor lui Dumnezeu. Scenele care s-au petrecut la distrugerea Ierusalimului se vor repeta în ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului, însă într-un chip și mai înfricoșător.” Review and Herald, 7 decembrie 1897.

Ha fost numai îndurarea lui Dumnezeu care a împiedicat ca Ierusalimul să fie nimic la cruce.

În răstignirea lui Hristos de către iudei era implicată nimicirea Ierusalimului. Sângele vărsat pe Calvar a fost povara care i-a cufundat în ruină pentru lumea aceasta și pentru lumea viitoare. Tot astfel va fi în marea zi de pe urmă, când judecata va cădea asupra celor ce resping harul lui Dumnezeu. Hristos, piatra lor de poticnire, li Se va arăta atunci ca un munte răzbunător. Slava feței Sale, care pentru cei neprihăniți este viață, va fi pentru cei răi un foc mistuitor. Din pricina

iubirii respinse și a harului disprețuit, păcătosul va fi nimicuit.” Hristos, Lumina lumii, 600.

A fost numai îndurarea lui Dumnezeu cea care a zăbovit să aducă nimicirea Ierusalimului la vremea crucii.

„Timp de aproape patruzeci de ani după ce osânda Ierusalimului fusese rostită de Hristos Însuși, Domnul Și-a amânat judecățile asupra cetății și asupra națiunii. Minunată a fost îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu față de cei ce au respins Evanghelia Sa și i-au ucis pe Fiul Său.” Tragedia veacurilor, 27.

În vremea ultimei Sale curățiri a templului, Isus a prezentat avertizarea de a fugi din Ierusalim atunci când urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, avea să fie văzută de urmașii Săi. Prima dată când a curățit templul, El a declarat că iudeii făcuseră din casa Tatălui Său o peșteră de tâlhari, dar ultima dată a spus: „casa voastră” vă este lăsată pustie. Chiar înainte de cruce, care era pe punctul de a avea loc, templul în care catapeteasma avea să se sfâșie la răstignire fusese deja identificat drept casa iudeilor, nu casa lui Dumnezeu. Sora White arată când a făcut Hristos acea declarație, iar pe măsură ce mărturia ei înaintează, ea tratează și cei patruzeci de ani de milă prelungită.

„Cuvintele lui Hristos adresate preoților și mai-marilor, «Iată, casa voastră vi se lasă pustie» (Matei 23:38), le loviseră inimile cu groază. Ei afixau nepăsare, dar întrebarea se ridica neconținut în mintea lor cu privire la însemnătatea acestor cuvinte. O primejdie nevăzută părea să-i amenințe. Oare era cu puțință ca templul cel măreț, care era slava națiunii, să ajungă curând un morman de ruine?...”

„Hristos le-a dat ucenicilor Săi un semn al nimicirii care avea să vină asupra Ierusalimului și le-a spus cum să scape: «Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, atunci să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; cei ce vor fi în mijlocul lui să iasă afară; și cei ce vor fi prin ținuturi să nu intre în el. Căci acestea sunt zilele răzbunării, ca să se împlinescă toate lucrurile care sunt scrise.» Această avertizare a fost dată pentru a fi luată în seamă patruzeci de ani mai târziu, la distrugerea Ierusalimului. Creștinii au ascultat avertizarea, și niciun creștin n-a pierit la căderea cetății.” Hristos, Lumina lumii, 628, 630.

Hristos a fost răstignit în anul 31, iar aproape patruzeci de ani mai târziu, în anul 70, Ierusalimul a fost distrus după un asediu de trei ani și jumătate. Cum ar fi putut Ierusalimul să fi fost distrus la cruce, în anul 31, dacă mai rămâneau încă trei ani și jumătate de timp de probă, identificați ca șaptezeci de săptămâni în Daniel capitolul nouă, versetul douăzeci și patru? Cum pot fi rezolvate aceste aparente neconcordanțe? Cea mai ușoară rezolvare este pur și simplu să recunoaștem faptul că, atunci când este vorba despre încheierea timpului de probă reprezentat de cele șaptezeci de săptămâni, aceasta trebuie înțeleasă ca o încheiere progresivă a timpului de probă. Acest lucru este adevărat, dar înlătură orice specificitate profetică atunci când se aplică reperatele acelei istorii. Voi încerca să explic.

Dacă Rusaliile reprezintă legea duminicală care urmează să vină în curând, când cealaltă turmă din Babilon este chemată afară, de ce a fost nevoie de trei ani și jumătate după Rusalii pentru ca

Evangelhia să ajungă la neamuri? Este moartea lui Hristos sau moartea lui Ștefan un semn al încheierii timpului de probă pentru Israelul antic? Dacă adventismul laodicean încetează să mai fie o biserică la legea duminicală ce urmează să vină în curând, a reprezentat distrugerea templului în anul 70 sfârșitul templului adventismului laodicean la legea duminicală? Ceea ce ar putea părea neconcordanțe aparente se lămurește prin aplicarea principiului „linie peste linie”, iar atunci când această aplicare este folosită, mărturia reperelor pe care le identificăm devine foarte clară și concisă.

A semana em que Cristo confirmou a aliança está dividida em dois períodos iguais de três anos e meio. Os primeiros três anos e meio começam no batismo de Cristo e terminam com a Sua morte. O batismo é o símbolo de Sua morte e ressurreição; portanto, o início desse período de três anos e meio é idêntico ao seu término. Nesse período, Cristo apresentou o evangelho exclusivamente aos judeus. O fim desses três anos e meio assinala o início dos três anos e meio seguintes. O começo do segundo período de três anos e meio principia com a morte de Cristo, e ele termina com a morte de Estêvão. Nesse período, os discípulos apresentaram o evangelho exclusivamente aos judeus.

Acele două perioade, care sunt linii profetice distincte, trebuie să fie aduse împreună „linie peste linie”. Atât începuturile, cât și sfârșiturile poartă semnătura lui Alpha și Omega, căci istoriile de început și de sfârșit sunt aceleași. Ambele perioade de durată sunt identice, iar lucrarea care este îndeplinită în cursul fiecărei perioade este identică. Hristos, care este Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, este de asemenea Creatorul tuturor lucrurilor și, în această privință, El este Creatorul Adevărului. Cuvântul ebraic pentru „adevăr” a fost alcătuit din trei litere ebraice. Prima literă, urmată de a treisprezecea literă, urmată de ultima literă a alfabetului ebraic, sunt reunite pentru a forma cuvântul ebraic pentru „adevăr”.

दुवै साढे तीन वर्षका अवधहिरूमा खरीष्ट नै आदरि अन्त हुनुहुन्छ, कनिकपिहल्लो अवधकिो आरम्भमा उहाँ आफ्नो बपतसिमामा हुनुहुन्छ, र त्यसै पहिलो अवधकिो अन्त्यमा आफ्नो मृत्युमा पनि उहाँ नै हुनुहुन्छ। अनि दोस्रो अवधकिो आरम्भमा उहाँ आफ्नो मृत्युमा हुनुहुन्छ, र दोस्रो अवधकिो अन्त्यमा उहाँ परमेश्वरको दाहनि हातपट्टा उभरिहनुभएको हुनुहुन्छ। तेहर संख्या वदिरोहको प्रतीक हो, र दुवै अवधमि—सुसमाचार खरीष्टद्वारा स्वयं प्रत्यक्ष रूपमा प्रस्तुत गरिएको होस्, वा दोस्रो अवधमि उहाँका चेलाहरूद्वारा—कुत्रक गर्ने यहूदीहरूले सुसमाचारको सन्देशवरिद्ध वदिरोह गरे।

Ambele perioade au aceeași durată, poartă semnătura lui Alfa și Omega și identifică aceeași solie a Evangheliei. Aceste două perioade trebuie aduse împreună „linie peste linie”. Metodologia „linie peste linie” este metodologia de testare a ploii târzii. Ea este metodologia zilelor din urmă, iar adevărurile care sunt identificate și statornicite prin această metodologie în zilele din urmă sunt cele care îi curățesc sau îi purifică pe fiii lui Levi în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Pe cine va învăța El cunoștința? și pe cine va face să înțeleagă doctrina? Pe cei întărcați de lapte și depărtați de la sân. Căci învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin și acolo puțin. Fiindcă prin buze bălbăitoare și printr-o altă limbă va vorbi El acestui popor. Cărora le-a zis: Aceasta este odihna cu care puteți face pe cel obosit să se odihnească; și aceasta este înviorarea; totuși ei n-au voit să asculte. Dar

cuvântul Domnului le-a fost: învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin și acolo puțin; ca să meargă, și să cadă pe spate, și să fie zdrobiți, și prinși în cursă, și luați. Isaia 28:9–13.

Versetul următor din Isaia se adresează oamenilor batjocoritori care stăpânesc poporul Ierusalimului. Pentru acei oameni batjocoritori, „odihna și învierea” (ploaia târzie), pe care au refuzat să o „asculte”, este ceea ce îi face să „meargă, și să cadă pe spate, și să fie sfârâmați, și prinși în laț, și luați.” Acea punere la probă le-a fost prezentată printr-o altă limbă, căci Ilie, Ioan Botezătorul și William Miller nu au fost instruiți în școlile teologice ale istoriilor lor respective. Solia ploii târzii, care pune la probă adventismul laodicean, este solia care este produsă prin aplicarea principiului „linie peste linie”.

Când primii trei ani și jumătate ai săptămânii în care Hristos a întărit legământul sunt suprapuși peste cei de-ai doilea trei ani și jumătate, găsim lumină profetică ce lămurește orice neconcordanțe aparente care s-ar putea ivi într-o minte cercetătoare. Săptămâna aceea era timpul în care Solul Legământului trebuia să întărească legământul, iar un legământ biblic trebuie întărit cu sânge. Botezul și răstignirea lui Hristos și uciderea cu pietre a lui Ștefan indică toate sângele. Ambele linii reprezintă sângele legământului, iar aceste linii întăresc legământul.

Când sunt aduse împreună „linie peste linie”, botezul și răstignirea sunt primul semn de hotar, iar răstignirea și uciderea cu pietre a lui Ștefan sunt ultimul semn de hotar. Când sunt aduse împreună într-o singură linie, găsim crucea și ridicarea lui Mihail la moartea lui Ștefan ca doi martori ai faptului că iudeii și-au pecetluit lepădarea Evangheliei. Moartea lui Hristos este, de asemenea, moartea ucenicului Său Ștefan, care este Paștele atunci când cele două linii sunt combinate. Trei zile mai târziu, Hristos învie ca jertfa celor dintâi roade.

Dar acum, Hristos a înviat din morți și a devenit pârga celor adormiți. 1 Corinteni 15:20.

În intervalul dintre Paște și sărbătoarea Celor Dintâi Roade, în a treia zi, începe sărbătoarea Azimelor. Pâinea nedospită nu „se ridică”, iar Hristos nu S-a ridicat în a doua zi, ci S-a ridicat în a treia zi. Hristos și Ștefan mor împreună în aplicarea „rând peste rând”, dar Ștefan este înviat după Hristos, căci există o ordine a învierii celor dintâi roade.

Dar fiecare om la rândul său: Hristos, cel dintâi rod; apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui. 1 Corinteni 15:22.

Sărbătorile de primăvară nu pot fi separate una de alta, căci sunt în legătură directă una cu cealaltă. În acest sens, Cincizecimea reprezintă legea duminicală care va veni în curând, când va avea loc o repetare a revărsării Duhului Sfânt, iar al doilea glas din Apocalipsa, capitolul optsprezece, îi va chema atunci pe aceia care în prezent nu cunosc Evanghelia să iasă din Babilon. Cuvântul „Babilon” se întemeiază pe cuvântul „Babel”, care înseamnă confuzie, căci la căderea Babelului Dumnezeu a încurcat limbile, iar la Cincizecime Dumnezeu inversează confuzia limbilor pentru a duce Evanghelia în lume. Astfel, Cincizecimea și legea duminicală se aliniază.

La Cincizecime, darul limbilor le-a fost dat ucenicilor, dar mesajul lor era încă atunci restrâns la iudei. Când ambele linii sunt aduse împreună, Cincizecimea are loc în anul 34, când Ștefan a fost

ucis cu pietre, iar Evanghelia a fost dusă atunci la cei care în prezent nu cunosc Evanghelia.

Ստեփանոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր հարություն են առնում «Նրա գալուստի ժամանակ», սակայն մահացել են Նրա հետ: Առաջին Պտղի ընծան նշանավորում է Քրիստոսի հարությունը երրորդ օրը, և այն նաև նշանավորում է Շարաթների Տոնի սկիզբը, որը նաև Հոգեգալստյան տոնն է, և որը հիշատակում է Մինայում Տասը Պատվիրանների տրումը:

22 octombrie 1844 se aliniază cu crucea, căci, între alte dovezi, sora White pune în corespondență dezamăgirea ucenicilor de după cruce cu dezamăgirea care a urmat după 22 octombrie 1844. Atât crucea, cât și 22 octombrie 1844 prefigurează legea duminicală care urmează să vină în curând. Și Cincizecimea tipifică legea duminicală ce urmează în curând, însă Cincizecimea a venit la cincizeci și două de zile după cruce. Crucea, care era tipificată de Paște, introduce o succesiune de sărbători care comemorează vechile cărări ale Israelului antic, din noaptea în care îngerul morții a trecut pe lângă Egipt, până la darea Legii. Deși sărbătorile își au propriile lor distincții, ele sunt legate între ele în mod inseparabil. Prin urmare, este corect să se aplice întregul interval de cincizeci și două de zile, de la Paște până la Cincizecime, ca un singur waymark.

Din acest motiv, crucea, moartea lui Ștefan și Cincizecimea toate prefigurează legea duminicală care va veni curând, când începe judecata executivă progresivă asupra Babilonului modern, pe măsură ce a doua voce din Apocalipsa capitolul optsprezece începe să cheme cealaltă turmă a lui Dumnezeu afară din Babilon. La acel waymark a sosit judecata executivă asupra Ierusalimului, deși Dumnezeu, în mila Sa, a amânat distrugerea efectivă a templului și a cetății aproape patruzeci de ani după cruce, până în anul 70. Distrugerea Ierusalimului antic reprezintă începutul judecății executive progresive care începe în Statele Unite atunci când „apostazia națională este urmată de ruină națională.”

Adevărul este întemeiat pe mărturia a doi, iar în cele două perioade de câte trei ani și jumătate în care Hristos a întărit legământul găsim doi martori ai unei morți și ai unei învieri asociate cu istoria care identifică legea duminicală ce urmează să vină în curând. Acea lege duminicală, în capitolul unsprezece din Apocalipsa, este identificată drept „ceasul marelui cutremur”. Acest „ceas” este legat în mod direct de doi martori care au dat o mărturie timp de trei ani și jumătate. Mărturia lor se încheie cu moartea și învierea lor.

Mărturia lor de trei ani și jumătate, urmată de moartea și învierea lor, a fost reprezentată prin moartea și învierea atât a lui Isus, cât și a lui Ștefan, căci „poruncă peste poruncă”, Ștefan este înfățișat ca fiind înviat împreună cu Hristos. În sărbătoarea Primelor Roade, erau aduse două daruri principale.

Unul era un miel fără cusur, iar celălalt era un dar din orz. Orzul reprezenta recolta care avea să urmeze, iar mielul Îl reprezenta pe Hristos. Hristos a înviat a treia zi, iar Ștefan îi reprezenta pe cei care urmează, iar orzul reprezenta recolta care avea să urmeze. Cei doi martori din Apocalipsa unsprezece au mărturisit timp de trei ani și jumătate, după care au fost omorâți și apoi au înviat trei zile și jumătate mai târziu. Acei doi martori fuseseră prefigurați de Hristos, care era Cele Dintâi Roade, căci ei îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt de asemenea roade

dintâi.

E eu olhei, e eis que estava o Cordeiro sobre o monte Sião, e com ele cento e quarenta e quatro mil, que em suas testas tinham escrito o nome de seu Pai. E ouvi uma voz do céu, como a voz de muitas águas, e como a voz de um grande trovão; e ouvi a voz de harpistas, que tocavam as suas harpas. E cantavam como que um cântico novo diante do trono, e diante dos quatro seres viventes, e dos anciãos; e ninguém podia aprender aquele cântico senão os cento e quarenta e quatro mil, que foram redimidos da terra. Estes são os que não se contaminaram com mulheres, porque são virgens. Estes são os que seguem o Cordeiro para onde quer que vá. Estes foram redimidos dentre os homens, sendo as primícias para Deus e para o Cordeiro. E na sua boca não se achou engano; porque são irrepreensíveis diante do trono de Deus. Apocalipse 14:1–5.

L'offrande d'orge lors de la fête des prémices représentait la moisson qui devait suivre, et Étienne, en l'an 34, suivit la mort du Christ en l'an 31, bien que, « règle sur règle », ils moururent au même repère prophétique. En rapport avec les offrandes des prémices, le Christ était l'agneau qui fut immolé, et Étienne était l'orge. Selon Paul, « Christ » est « les prémices de ceux qui se sont endormis », puis viennent « ensuite ceux qui appartiennent à Christ, lors de son avènement ». Les cent quarante-quatre mille sont des prémices, et ce sont ceux « qui suivent l'Agneau partout où il va ».

În „ceasul” „marelui cutremur de pământ” din capitolul unsprezece al Apocalipsei, cei doi martori care au prorocit timp de trei ani și jumătate, numai pentru a fi uciși și a zăcea pe străzi trei zile și jumătate, sunt înviați. Ei sunt aceia reprezentați prin Ștefan care, în mod profetic, a fost înviat împreună cu Isus, dar și după Isus. Prin urmare, ei sunt înviați „după trei zile și jumătate”, după ce sunt uciși de fiara care s-a ridicat din adânc. În același „ceas” în care sunt înviați, ei se înalță la cer ca un steag. Procesul învierii și înălțării lor este prezentat cu grijă în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu și include faptul că ei au fost prefigurați prin moartea literală a lui Ștefan, reprezentând astfel o moarte spirituală care este adusă asupra celor doi martori pe măsură ce ei sunt transformați din mișcarea laodiceeană a celui de-al treilea înger în mișcarea filadelfiană a celui de-al treilea înger.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Un lucru este sigur: acei adventiști de ziua a șaptea care iau poziție sub steagul lui Satana își vor părăsi mai întâi credința în avertismentele și muștrările cuprinse în Mărturiile Duhului lui Dumnezeu.”

„Chemarea la o consacrare mai deplină și la o slujire mai sfântă este adresată și va continua să fie adresată. Unii dintre cei care acum dau glas sugestiilor lui Satana își vor veni în fire. Sunt unii aflați în poziții importante de încredere care nu înțeleg adevărul pentru timpul acesta. Lor trebuie să le fie dată solia. Dacă o primesc, Hristos îi va primi și îi va face împreună-lucrători cu El. Dar, dacă refuză să asculte solia, își vor lua poziția sub steagul negru al Prințului întunericului.

„Mi s-a poruncit să spun că adevărul prețios pentru acest timp se deschide tot mai clar minților omenești. Într-un sens deosebit, bărbații și femeile trebuie să mănânce trupul lui Hristos și să

bea sângele Său. Va avea loc o dezvoltare a înțelegerii, căci adevărul este capabil de o neîncetată lărgire. Autorul divin al adevărului va veni într-o comuniune mai strânsă și tot mai strânsă cu aceia care stăruiesc să-L cunoască. Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu primește Cuvântul Său ca pâinea cerului, ei vor ști că ieșirile Lui sunt pregătite ca zorile dimineții. Ei vor primi putere spirituală, după cum trupul primește putere fizică atunci când hrana este mâncată.“

„Nu înțelegem nici pe jumătate planul Domnului de a-i scoate pe copiii lui Israel din robia egipteană și de a-i conduce prin pustie în Canaan.“

„Pe măsură ce adunăm razele divine care strălucesc din Evanghelie, vom avea o înțelegere mai clară a rânduiei iudaice și o apreciere mai profundă a adevărilor ei importante. Cercetarea noastră a adevărului este încă neîncheiată. Am adunat doar câteva raze de lumină. Cei care nu sunt zilnic studenți ai Cuvântului nu vor dezlega problemele rânduiei iudaice. Ei nu vor înțelege adevărurile învățate prin slujirea templului. Lucrarea lui Dumnezeu este împiedicată de o înțelegere lumească a marelui Său plan. Viața viitoare va desfășura semnificația legilor pe care Hristos, învăluit în stâlpul de nor, le-a dat poporului Său.” Spalding and Magan, 305, 306.